

Predikan i Kyrkhults kyrka 2013 av Tobias Bäckström

16 sönd. efter tref

”Döden och livet”

1 Kung 17:17-24

Upp 2:8-11

Luk 7:11-17

Ps: 298, 258:1-4, 153, 297

Det har ofta diskuterats vad som skiljer oss människor från djuren. Även om det finns många likheter så finns det ju också saker som skiljer oss åt. Och en skillnad är de flesta forskare överens om, och det är att bara vi människor är medvetna om att vi en dag ska dö att vår tid är utmätt.

Någon psykolog har sagt att den mest genomgripande mentala förändringen som människan genomgår gör hon redan i 4-årsåldern. Då går det för första gången upp för henne att hon en dag ska dö, en insikt som kommer att påverka henne resten av livet.

Det är alltså en viktig sak som skiljer oss från djuren, men ändå så gör vi vad vi kan för att låta bli att tänka på det. ”Döden och livet” var alltså temat för den här söndagen, men är det inte trevligare att tänka på livet. Tanken på döden förstör väl bara livsglädjen.

Men jag är inte så säker på det. För att vi ska ta vara på livet mer så är det inte fel att vara mer medvetna om döden. Är vi det så kommer vi att ta vara på tiden mer, att prioritera på ett annat sätt. Det finns ju så mycket som vi tror är viktigt men som kanske egentligen inte spelar så stor roll.

Vidare tror jag inte att vi kommer stressas till att springa med i ekorrhjulet lika mycket. Karriär och statussymboler, blir inte så viktigt längre. För vad spelar det egentligen för roll, vi kan ju ändå inte ta med oss något när vi passerar den slutliga gränsen. I dödsögonblicket är vi alla ensamma, då kan vi inte förlita oss på våra ägodelar eller den position vi har i samhället.

Samtidigt så är det inte heller så konstigt att vi gör vad vi kan för att tränga undan tanken på döden. Känner du dödsfruktan så är det fullt förståeligt. Det är nämligen en annan sak som skiljer oss från djuren. Vi människor är inte skapade för att dö, det var inte tänkt så från början. Döden är alltså onaturlig för oss, även om vi ofta säger motsatsen. Vi bär alla på en evighetslängtan inom oss. Det läggs ju också väldigt mycket resurser för att skjuta på döden och åldrandet. Döden är vår fiende.

Men något har hänt. Något som invånarna i staden Nain fick erfara på ett mycket konkret sätt för 2000 år sedan. De är på väg ut ur staden i en begravningsprocession. En änka har förlorat sin ende son och folk vill visa henne stöd. Allt är hopplöst, pojken är död och kvinnan är nu ensam. Och i ett samhälle där det inte fanns någon änkepension så kan vi förstå hur verkligt hopplös situationen var.

Men nu händer något, följet möter ett annat följe, det är Jesus och hans lärjungar som kommer och en mängd människor går även med honom. Dödens följe möter Livets följe. Fast det förstod knappast invånarna i staden Nain. De såg bara en ovanligt framfusig främling som trängde sig fram till båren. Men det som skedde skulle förändra, inte bara pojkens och kvinnans liv och situation utan hela staden, ja det som hände berör oss allihop.

När Jesus uppväckte pojken från det döda och gav honom livet åter så vändes den hopplöshet som legat över världen till sin motsats. Döden besegras. Här får vi en försmak av Jesus egen uppståndelsen, när döden en gång för alla blir besegrad. Jesus demonstrerar att han personligen är Guds räddningsplan för oss. Nu förstod invånarna i Nain detta: ”Gud har besökt sitt folk” utropade de. De förstod att Jesus inte var en vanlig människa, eller ens en vanlig profet. Han var något mycket mer.

Något har alltså hänt. Läget är inte längre hopplöst. Döden är inte längre vår fiende. Rubriken för denna söndag är ju döden och livet. Alltså döden först och livet sen. Normalt så tänker vi väl att det borde vara tvärtom, vi lever ju först och dör sen. Men Jesus kom och vände upp och ner på allting. Så länge vi lever här på jorden så lever vi med döden vid vår sida. Så fort ett barn föds börjar det också att åldras. Men det som vi kallar för döden är bara en övergång, en övergång till livet med stort L.

När vi firar en någon så brukar vi fira hans eller hennes födelsedag. Men när kyrkan började fira helgonen så valde man istället att fira deras dödsdag. Man visste ju att döden inte var slutet. Deras dödsdag här på jorden var nämligen deras himmelska födelsedag. Döden är bara en övergång, en port in till livet. Therese av Lisieux, en fransk nunna som dog vid slutet av 1800-talet sa på sin dödsbädd: ”Jag dör inte, jag träder in i Livet”. Med Jesus har alltså allt förändrats. Döden är inget som vi behöver frukta längre. Istället för att gå med i dödens följe så kan vi följa med Jesus i livets följe.

”Gud har besökt sitt folk” sa folket i Nain. Det var detta man berättade för alla som ville lyssna. Och Gud fortsätter att besöka sitt folk. Han gör det ofta oväntat, där vi minst anar det. Han besöker oss även idag, den här mässan så besöker han oss genom brödet och vinet som vi ska lägga fram på altaret. Låt oss släppa in honom i våra liv, han som har besegrat döden.